

CHƯƠNG 1996: **Tương là đang đi lên, ai dè đã đi xuống.**

Tháng Giêng, vào khoảng 7 giờ tối, tại Viện Bảo Tàng Phụ Nữ Thành Phố Hồ Chí Minh, trong buổi tiệc cưới của em gái tôi: Châu Nguyệt Thanh Tâm. Lúc ấy tôi đang ngồi, ngồi chung bàn có: Bibi, Tiên, Thái Vy, Thủy Vi, chị Nathalie, cô Phạm Thanh Loan,...

Ngồi một hồi, thoáng một chút máy động, tôi ngược mặt nhìn ra hướng cửa chánh thì thấy ngoài cửa bước vào một vị nữ pháp hữu mà sau này tôi mới biết tên là Lê Kim Hoàng. Sư Ti còn cho biết thêm, là ngày xưa Đức Ngài rất thương vị này vì tâm cầu đạo của vị. Tuy nhiên, thời gian sau này, vị này không còn lui tới nữa, có lẽ đã tu tập theo một pháp môn khác nào đó.

Từ ngoài cửa, tôi thấy cô đi đến rồi đứng đó, rồi nhìn đảo dác chung quanh có lẽ để tìm kiếm người quen trong buổi tiệc cưới. Tôi có chú ý đến người này một chút rồi thôi. Khoảng vài phút sau thì chú Ngọc dẫn cô này đến ngồi kế bên tôi.

Trong buổi tiệc cưới, nhiều lần cô muốn nói chuyện với tôi nhưng có lẽ chỉ thấy tôi cứ nói chuyện giỡn với mấy đứa em, hoặc cắm đầu ăn không để ý chỉ đến chung quanh nên cô cứ tần ngần tìm cách để bắt chuyện. Tôi thấy cô rụt rè không ăn uống chi cả nên tôi mới mời cô cùng ăn, sẵn dịp, cô hỏi tôi:

- Em đã nghe Đức Vua Cha giảng chưa?

Nghe câu hỏi trên, tôi biết đã có vấn đề ... với người này nhưng để làm sáng tỏ hơn, tôi hỏi:

- Sư Huynh giảng à?

Cô trả lời:

- Không! Đức Vua Cha giảng.

Nghe đến đây thì tôi đã biết tông tông tông tư tưởng của vị này có sự trục trặc rồi. Tôi ngừng ăn, nhìn cô trả lời:

- Tất cả mọi người ở đây đều đã được nghe Đức Vua Cha giảng!

Cô bị khựng, sốc, rồi im lặng không nói được gì cả, vì tôi trả lời trái với sự mong đợi của cô là tôi sẽ ngạc nhiên và hỏi tiếp thêm về những cái “biết” khác của cô nhưng tôi chỉ coi thường và không quan tâm đến vấn đề cô đưa ra. Tôi cũng không nói ngoa, vì những lời Đức Ngài giảng có khác chi với Đức Vua Cha đâu? Pháp này của Đức Vua Cha chuyển vận mà! Vì thế, tất cả mọi người ở đây đều đã được nghe Đức Vua Cha giảng là vậy!

Cô còn bị khựng ngồi yên đó, tôi thì cúi xuống ăn tiếp như không để ý chi đến cô, lâu lâu thì tôi nói: “Cô! Mời cô dùng!...”. Cô cũng gượng gạo gắp vài miếng rồi đỡ gạt:

- Nếu em chưa nghe Đức Vua Cha giảng thì tôi có cuốn băng này... cho em!

Tôi hỏi lại:

- Nếu em đã nghe rồi thì sao?

Một lần nữa cô bị khựng ra mặt. Cuốn băng cassette đó chắc chắn nó là vật bất lành. Một, là băng tuyên truyền; hai, có thể đó là một sự gài của ai đó, thâm băng với nội dung chống nhà nước, chống chính quyền rồi đưa đến mình. Tôi không hề đụng tay đến cuốn băng, nhìn cô còn bị khựng một cách tội nghiệp. Tôi nghĩ người này còn yếu, thấy tội nên không đưa cô ấy vào thế bí mà làm mất lòng một người quen của mình (*lúc ấy, tôi không biết cô nhưng phải là người quen thì chú Ngọc mới dẫn đến chứ!*).

Tôi vẫn ngồi thưởng thức các món ăn. Cô vẫn còn ngồi im, có thể còn đang khựng, cũng có thể đang ngồi ngấm nhìn cách thưởng thức món ăn của tôi. Có lẽ, đang khựng thì nhiều hơn vì tôi thấy tay của cô vừa cầm cuộn băng để trên bàn trước mặt của cô lại vừa cứ đan vào nhau như đang may áo vậy. Tôi giữ lịch sự và nói gỡ cho cô:

- Vậy thì cuốn băng đó em cho người khác được không?

Cô nghe vậy mặt hiện ra nét mừng, cô im lặng, gật đầu. Cái cách của tôi cũng không hẳn là nhận, cũng không hẳn là từ chối. Cuốn băng vẫn nằm trên bàn, tôi cũng không hề sờ đến nó. Tôi vẫn ngồi ăn và luôn miệng mời vị này cùng ngồi ăn và đợi dịp mở cho vị này về phần đạo cũng như khừ đi cái trục trặc về phần đời. Trong bàn tiệc, hầu như không ai nói với ai một lời nào, có lẽ cô muốn tạo ra một không khí thân thiện nên cô khơi mào:

- Không biết hôm nay có Sư Huynh hiện diện không?

Cô hỏi như vậy vì hôm nay là đám cưới của con gái Sư Huynh mà! Tôi chụp lấy câu này và nói với cô:

- Sư Huynh có ở đây hay không cô cũng không biết thì làm thế nào cô có thể nghe được lời giảng của Đức Vua Cha?

Cô bất ngờ vì gặp phải một mũi dùi hướng đến mình trong thời gian mà mình tưởng là đang được thanh bình. Mà cũng có lẽ cái bất ngờ nhất cho cô lúc đó là cái tính logic của nó, cái lý luận đúng của nó, không mơ hồ, không bác bẻ được. Thực vậy, “Sư Huynh” một nhân tố về phần đời mà không nhận ra được thì làm thế nào có thể biết được đâu là Đức Vua Cha? Lại còn có thể “nghe được” Đức Vua Cha giảng? Cái bậy cũng từ mình kéo ra đã lòi ra trước mắt. Lần này, cô bị khựng mà không nói chi được lời nào. Tôi dứt điểm:

- Thôi nhé! Cuốn băng này tôi cho người khác nhé!

Cô im lặng vì điều kiện trên đã nêu lên lúc đầu. Tôi nhìn cô Loan đang ngồi cùng bàn, cô Loan hiểu ý lấy cuốn băng đem hủy mà không làm mất lòng cô Hoàng. Suốt buổi tiệc, cô ngồi im lặng, không ai nói với ai lời nào. Dầu vậy tôi vẫn ngồi bện rộn lo thưởng thức những món ăn được bày ra...

Sau này, tôi mới biết Đức Ngài rất thương cô vì tâm cầu đạo và vượt khó khăn để học đạo của cô. Rất tiếc, cái tâm ấy trước mắt của tôi đã bị sức mẽ nhiều rồi, vì mình đã đánh mất mình, đánh mất chỗ đứng của mình mà nhiều lúc mình tưởng là mình đang đi lên. Không đâu! Vị đang đi xuống đó!